

Toinen jalka Japanissa

#1: Lähtöä odotellessa

TEKSTI: Katja Nyssölä

Istun kotona täyttämässä viisumihakemusta aikeenani suunnata seuraavana päivänä Japanin suurlähetystöön. Tuliterä matkalauku odottaa kaapissa pian alkavaa pakkaamista. Koko elämäni pitäisi mahdollistaa kahteenkymmeneen kiloon ja siirtää se mantereelta toiselle. Jäljellä olevaa aikaa Suomessa ei kannata enää laskea kuukausina, vaan pikemminkin viikkoina tai päivinä. Minusta on tulossa vaihto-oppilas, ja määränpäni on Japani.

Japanilainen kulttuuri ja musiikki löysivät tiensä sydämeeni sattumalta muutama vuosi takaperin. Yksi suomeksi käännetty mangapokkari johti minut Japani-kierteeseen, josta

japanilaisten ystävällisyyteen. Ainoa pakittaja koko prosessissa oli isä. Ei hän minua kieltänyt menemästä. Ei vain olisi tahtonut päästää tytärtään pidemmäksi aikaa pois luotaan. Hakemisesta saivat tietää perheeni lisäksi aluksi vain parhaat ystäväni. Japaniin on nykyisin hirveän hankala päästä viettämään vaihto-oppilasvuotta. Minäkin olen vain yksi monesta kymmenestä lapsesta, joka on hurautanut tähän touhuun mukaan. Olisi erittäin epätodennäköistä, että minut tahdottaisiin ottaa sisään ohjelmaan.

Muistan vieläkin sen hetken, kun postilaitikkoon kolahti onnittelu hyväksymisestäni

”Lähdettyäni Japanista puolitoista vuotta sitten jätin sinne osan itsestäni tietäen, että joku päivä palaan sinne uudestaan.”

en ole vielä tänä päivänäkään selvinnyt ulos. Vähitellen manga otti seurakseen muita japanilaisen kulttuurin elementtejä musiikista elokuviin ja taiteeseen.

Aika nopeasti päässäni lähti elämään haave lomamatkasta Japanissa. Sain perheeni innostumaan tästä ajatuksesta, ja pian jo varasimme itsellemme viikon matkan Tokioon. Aluksi fiilikset reissussa olivat laimeat; matkalaukkumme kun jäivät Helsinki-Vantaan lentokentälle. Mieliala lähti kyllä nousemaan nopeaa tahtia, kun saimme itsemme ulos hotellin ovista. Siinä kerkesi tuntea itsensä aika pieneksi, kun ympärillä oli niin paljon elämää. Ihmisiä näkyi kaikkialla, ja rauhallista paikkaa olisi ollut vaikea hakea. Apua ei edes tarvinnut kysyä, kun sitä jo alettiin tarjota. Unohtamalla kartat ravintolan pöydälle ruokailun päätteeksi saimme sen työntekijän juoksemaan perässämme Tokion vilkkailla kaduilla. Ei mennyt montaa päivää, kun vannoin jo itselleni, että vielä jonakin päivänä palaan tuohon maahan.

Ajatukseen vaihto-oppilaaksi lähdistä heräsin aika myöhään. Pian kuultuani mahdollisuudesta lähteä Japaniin vaihtoon olin täyttänyt jo kahdet hakemukset. Äiti oli heti alusta asti innolla mukana, sillä hänkin oli ihastunut

ja sen mukana puolen sentin nivaska erilaisia papereita. Niihin minun piti kirjoittaa kaikki mahdollinen tieto itsestäni alkaen aina vesirokosta, jonka sairastin kuuden vanhana. Hyväksymisestä on nyt aikaa vuosi, ja tuo reissu lähenee päivä päivältä. Ideana on jättää tämä Suomen maaperä maaliskuussa. Vien itseni Osakan lähistölle nelihenkeiseen perheeseen, ja aloitan opintoni Sembokun koulussa. Tuo tuleva perheeni muisti minua tässä hiljattain kirjeellä, jossa kaikki esittelivät itsensä ja he kertoivat odottavansa kovasti tulemistani. Mukana oli myös muutama kuva, jotka muuttivat asumaan lompakkooni. Innostukseni kasvaa päivä päivältä, ja on hienoa tuntea itsensä tervetulleeksi toiseen perheeseen.

Kaikki aina kysyvät, kuinka paljon jännitän. Jos ollaan rehellisiä, on minun vastattava, että en yhtään. Lähdettyäni Japanista puolitoista vuotta sitten jätin sinne osan itsestäni tietäen, että joku päivä palaan sinne uudestaan. On surullista jättää elämä täällä katkolle, mutta mitä muutakaan voi tehdä, kun on rakastunut toiseen maahan. Pääsen toteuttamaan haavetani ja saan elää itsenäisesti. Koskaan en ole vielä tuntenut ikävää, mutta nyt se iskee ehkä ensimmäisen kerran.